

Л. В. Тарасенко

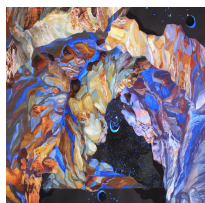
Левитська Марія Сергіївна

ЛЕВИТСЬКА Марія Сергіївна (13. 04. 1955, Київ) – художниця театру і кіно. Дочка [Ірини](#) та [Сергія](#), онука [Михайла](#) Левитських. Нац. премія України ім. Т. Шевченка (2003). Дійсний член НАМУ (2017). Член-кореспондент НАМУ (2004). Народний художник України (2006). Мист. премія ім. Д. Лідера (2007). Орден княгині Ольги 3-го (2001) і 2-го (2015) ступ. Диплом за кращу роботу Міжнар. виставки «Праз. квадрієнале» (1983). Член НСХУ (1988). Закін. Київський художній інститут (1981; майстерня Д. Лідера). Працювала художником-постановником Київ. кіностудії худож. фільмів ім. О. Довженка (1981–89), де створила костюми до х/ф «Повернення Баттерфляй» (1982, реж. О. Фіалко), «Поцілунок» (1983, реж. Р. Балаян), «Капітан Фракасс» (художник-постановник і художник по костюмах, 1984, реж. В. Савельєв), «Кармалюк» (1986, реж. Г. Кохан). Відтоді – у Нац. опері України ім. Т. Шевченка (Київ): від 1991 – гол. художник, де оформила опери «Лючія ді Ламмермур» (1987) і «Любовний напій» (2009) Г. Доніцетті, «Дон Жуан» В.-А. Моцарта (1989), «Мазепа» (1991) та «Іоланта» (2011) П. Чайковського, «Травіата» (1994), «Макбет» (2007), «Бал-маскарад» (2008) і «Дон Карлос» (2012) Дж. Верді, «Мадам Баттерфляй» (1995), «Турандот» (2003) і «Манон Леско» (2006) Дж. Пуччіні, «Любов до трьох апельсинів» С. Прокоф'єва (2001), «Паяци» Р. Леонкавалло (2002), «Джоконда» А. Понкієллі (2004), «Алеко» С. Рахманінова, «Попелюшка» Дж. Россіні (обидві – 2010), «Казка про царя Салтана» М. Римського-Корсакова (2013), «Дафніс і Хлоя» М. Равеля (2014); балети «Попелюшка» С. Прокоф'єва (1989), «Ніч перед Різдом» (1993) і «Вікінги» (1998) Є. Станковича, «Лебедине озеро» (1995, 2009), «Спляча красуня» (1997) і «Лускунчик» (2004) П. Чайковського, «Коппелія» Л. Деліба (1999), «Жарптиця» (1998) і «Петрушка» І. Стравинського, «Шехерезада» М. Римського-Корсакова (обидва – 2001), «Корсар» А. Адана (2002), «Весілля Фігаро» В.-А. Моцарта (2006), «Грек

Зорба» М. Теодоракіса (2008); вистави «Кармен» А. Жолдака (1997), «Камінний господар» Лесі Українки (2002), «Мойсей» М. Скорика (2006). Оформила також балети «Спляча красуня» (1991, м. Гданськ, Польща), «Лускунчик» П. Чайковського (1997) та «Українська Попелюшка» (1998; обидва – м. Едмонтон, Канада), «Лебедине озеро» (2005) і «Спляча красуня» П. Чайковського (2012), «Попелюшка» С. Прокоф'єва (2006), оперу «Царева наречена» М. Римського-Корсакова (1993; усі – м. Марібор, Словенія); вистави «Тойбеле та її демони» І. Зінгера та І. Фрідмана (1997, Театр драми, м. Хайфа, Ізраїль), «Сто п'ята сторінка про кохання» М. Рєзниковича (2010), «Любовне безумство» Ж. Реньяра (2012), «Нахлібник» за І. Тургенєвим (2013; усі – Нац. театр рос. драми ім. Лесі Українки, Київ). Учасниця всеукр., міжнар. мист. виставок від 1983. Персон. – у Києві (2000, 2005). Про творчість Л. знято д/ф «Життя, осяяне красою» (2000), «Ціна великих ілюзій» (2010). Деякі роботи зберігаються у МТМК України (Київ), Театр. музеї ім. О. Бахрушина (Москва).

Фотоілюстрації

Рекомендована література

1. Коваленко Е. Марія Левитская: «У меня очень красивая жизнь» // Всеукр. ведомости. 1997, 31 окт.;
2. Голубєва Т. Чарівниця театру // Музика. 2003. № 3;
3. Тарасенко Л. Попадание в музыку // День. 2012, 18 июля.

Бібліографічний опис:

Левитська Марія Сергіївна / Л. В. Тарасенко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-53702>. – Останнє поновлення : 2017.

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).